

İslamın Işığında Şair

– Adem Armağan · 23 Şubat 2013

Bazı şairler yapmadıkları şeyleri söylerler. Zira kendi hayallerinin ve duygularının ürünü olan dünyalarda yaşarlar. Kendilerine çekici gelmeyen gerçek hayatın bu hayal ürünü dünyalarını tercih ederler! Bu nedenle çok şeyi söylerler. Fakat onları yapmazlar. Çünkü bunları kuruntu alemlerinde yaşarlar. İnsanların görülen dünyalarında bunların bir gerçekliği, bir pratiği yoktur.

İslam yapısı hayat pratiğinde uygulanmaya müsait, hazır, eksiksiz bir hayat programıdır. İslam gizli olan vicdanlardan hayatın görülen bütün uygulamalarına varıncaya kadar herşeyi kuşatan geniş kapsamlı bir harekettir. İslamın bu tabiatı, şairlerin insanlık tarafından bilinen genel karakteri ve tabiatıyla uyumsuz. Çünkü şair iç aleminde bir takım ütopyalar yaratır ve onlarla tatmin eder kendisini. İslam ise, hayallerin gerçekleşmesini ve onların gerçekleştirilmesi için çalışmayı gerektirir. Bütün duyguları realite aleminde üstün bir örnek olarak gerçekleştirmeye çalışır.

İslam insanların hayatın gerçeklerini olduğu gibi karşılamayı onlardan kaçıp ütopya türü hayallere yönelmemeyi tercih eder, sever. Eğer bu gerçekler, onların hoşuna gitmiyorsa, uyguladıkları programa uygun düşmüyorsa, islam bu durumda insanların onları değiştirmelerini ve istediği programı gerçekleştirmelerini öngörür.

Bu nedenle islam, insanların uçup giden kuruntulara, hayallere mümkün ölçüde kapılmamalarını, onların kökünü kazımalarını ister. İslam insanın bu gücünü yüce hayallerin gerçekleştirilmesi uğrunda harcamasını öngörür. Yüce ve geniş kapsamlı programını gerçekleştirme uğrunda bütün enerjisini harcaması gerektiğini belirtir.

Bununla beraber islam, ayetlerin yüzeysel olarak ele alınışı halinde anlaşılacağı gibi şiire ve sanatın kendisine karşı savaş açmaz. Belki ayetlerin yüzeysel olarak değerlendirilmesiyle böyle bir yargıya varabilirse de gerçek öyle değildir. İslamın karşı koyduğu savaştığı şey, şiir ve sanatın izlediği yol ütopyaların yolu: sınırsız arzuların hiçbir ilkeye bağlı olmayan tepkilerin yolu. İnsanları tasavvurlarını gerçekleştirmekten alıkoyan ütopyaların yolu.

Ruh, İslam'ın yoluna girip oraya yerleştiğinde, şiiri ve sanatı ile islami prensiplerle yetiştiğinde, olgunlaştığında ve aynı zamanda realite dünyasında bu tertemiz duyguları gerçekleştirmeye çalıştığı anda kuruntulara dayalı dünyalar yaratıp bunların içinde yaşamakla yetinmediğinde, hayatın realitesini, çarpık, geri kalmış ve çirkin halde yüzüstü bırakmadığında;

Ruhun islami bir amaca yönelik değişmez bir programı bulunduğu anda, dünyaya bakıp onu islam açısından islamın ışığında değerlendirdiğinde; sonra da bunların hepsini şiir ve sanat ile ifade ettiğinde; İşte bu durumda islam şiire soğuk bakmaz, sanata karşı savaşmaz. Belki ayetleri yüzeysel olarak değerlendirdiğimizde böyle bir bakış açısı ilk etapta göze çarpar ama gerçekten öyle değildir.

Kur'an-ı Kerim kalpleri ve akılları bu evrenin harika sanat güzelliklerine ve insan ruhunun derinliklerine yönelir. Dikkatlerini bu alanlara çeker. Bunlar ise şiir ve sanatın ana malzemesidir. Kur'an'ı Kerim maddi ve manevi varlıkların güzellikleri önünde bir takım duruşlar yapar ki, şeffaflıkta, etkilemede bu sanat üstünlükleri ve güzelliklerini bir bütün olarak sergilemede hiç bir şiir Kur'an'ın bu tesbitlerine ulaşamaz.

Kaynak : Fi zılal-il Kur'an